

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2477/2022
29.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца MIL GROUP ДОО Београд, чији је пуномоћник Јован Скакић, адвокат у ..., против туженог MONTING-GROUP-SP ДОО Лозница, чији је пуномоћник Милош Костић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 3.555.564,74 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 1003/22 од 26.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 1003/22 од 26.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 1003/22 од 26.08.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ваљеву, судска јединица у Лозници П 426/2020 од 15.11.2021. године, у I ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је Уговор о купопродаји телескопске корпе GENIE S65 AS-IS серијски број .., закључен дана 17.09.2019. године између тужиоца и туженог ништав и да не производи правно дејство, да се обавезе тужени да тужиоцу врати у државину наведену телескопску корпу и да плати на име стицања без основа износ од 3.555.564,74 динара са затезном каматом од дана пресуђења до исплате. У II ставу изреке бавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 246.828,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1003/22 од 26.08.2022. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу I изреке. Преиначена је првостепена пресуда у ставу II изреке и обавезан тужилац да

-2-

туженом исплати на име трошкова поступка износ од 436.578,00 динара. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију тужени је оспорио дозвољеност изјављене ревизије и основаност ревизијских навода и предложио да Врховни суд одбаци ревизију као недозвољену или одбије као неосновану. Трошкове је тражио на име састава одговора на ревизију и судску таксу.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд налази да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништав уговор о купопродаји телескопске корпе, ознака ближе наведених у изреци првостепене пресуде, те да се тужени обавезе да по основу правно неоснованог обогаћења тужиоцу исплати износ од 3.555.564,74 динара, који износ представља закупнину коју тужени није плаћао док је неосновано, по ништавом купопродајном уговору, користио предметну телескопску корпу. Нижестепени судови су одлуку засновали на образложењу да побијани уговор није ништав из разлога које је тужилац навео у тужби, јер се ограничење у заступању директора тужиоца састојало у ограничењу управљања финансијским средствима преко 250.000,00 динара, а у конкретном случају се радило о располагању физичким, а не финансијским средством, због чега се регистровано ограничење не може односити на конкретан случај. Како је утврђено да директор тужиоца није имао ограничења у погледу располагања предметном машином, нижестепени судови су одбили тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о купопродаји телескопске корпе од 17.09.2019. године.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Погрешна примена материјалног права на које се позива тужилац, Међународних рачуноводствених стандарда 32 („Сл. гласник РС“, бр. 123/2020) приликом тумачења појма „финансијско средство“, одредаба Закона о облигационим односима о дејству прекорачења

овлашћења заступника, сама по себи не представља разлог за одлучивање о ревизији као посебној, имајући у виду услове прописане одредбом члана 404. став 1 ЗПП-а. Питање да ли управљање финансијским средствима подразумева и управљање робним токовима, како се поставља у овом спорном односу, није питање од општег интереса, нити правно питање од интереса за равноправности грађана, нити изискује ново тумачење права. Такође, ни питање изостанка супотписа и одлуке скупштине друштва којим се одобрава предузимање конкретног посла од стране заступника друштва, нема такав значај, нити изискује ново тумачење права. Одлуком Вишег трговинског суда на коју се позива ревидент, није одлучено о тужбеном захтеву као у овој парници, те не указује на потребу за уједначавањем судске праксе. У осталим одлукама чињенично стање и разлози не кореспондирају са чињеничним стањем у овој парници, те се такође не доказује потреба за уједначавањем судске праксе. Како посебна ревизија није дозвољена у погледу главне ствари, Врховни суд није посебно ценио ревизијске наводе у делу у ком се побија одлука другостепеног суда о трошковима поступка.

Из наведених разлога применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 14.12.2020. године. Вредност побијаног дела предмета спора износи 3.555.564,74 динара, што је противвредност 30.236,86 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у овом привредном спору вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер трошкови настали поводом одговора на ревизију не представљају нужне трошкове ради одлучивања о ревизији.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић